

Книга Даниїла - Номер сто два

Потрійне застосування посланця: розкриття пророчої динаміки

Jeff Pippenger

2024-02-29

Потрійне застосування Іллі стосується вістки, вісника та руху в період Божого виконавчого суду, який починається з недільного закону в Сполучених Штатах і триває до закриття випробувального часу. Виконавчий суд посилюється: від періоду, коли Божий суд поєднаний із милістю, до часу, коли Його суди виливаються без милості у семи останніх карах.

Потрійне застосування посланця, який готує дорогу для Посланця Заповіту, охоплює вістку, вісника та рух у завершальний період Божого дослідного суду, що визначає період запечатання ста сорока чотирьох тисяч. Цей період закінчується із запровадженням недільного закону у Сполучених Штатах, що невдовзі станеться; тоді розпочнуться Божі виконавчі суди.

Іван Хреститель приготував шлях для Христа, Вісника Заповіту, щоб утвердити заповіт у виконання дев'ятого розділу книги Даниїла, вірша двадцять сьомого. Тим самим він також приготував шлях для того, щоб Христос раптово прийшов до Свого храму й очистив синів Левія, що Він і зробив на початку та в кінці Свого служіння, яке тривало три з половиною роки. Очищення буквального храму було символом Його діла очищення храму душі тих, що представлені як сини Левія.

Його буквальний акт очищення храму був сповненням пророцтва, і коли Він звершив це діло, описане в Євангелії від Івана, розділ другий, вірші з тринадцятого по двадцять другий, Святий Дух спонукав учнів згадати уривок зі Старого Заповіту, який був частиною Його праці з очищення та звільнення учнів від усього нечистого у виконання третього розділу книги пророка Малахії.

В уривку з Євангелія від Івана Христос зазначив, що коли храм Його тіла буде зруйновано, Він поставить його за три дні. У суперечці з прискіпливими юдеями також пролунало, що перебудова фізичного храму, здійснена Іродом і завершена саме того року, тривала сорок шість років. Ісус очищав Своїх учнів, показуючи на прикладі одне з правил, пов'язаних із пророчим словом, які Він утвердив у Своему Слові через служіння ангелів, Святого Духа та пророків.

Він навів пророчий приклад того, що буквально відображає духовне. Він встановив пророчий ключ числа «сорок шість» як символ храму. «Сорок шість» було кількістю днів, які Мойсей перебував на горі, отримуючи настанови щодо храму. «Сорок шість» — це кількість хромосом, що утворюють людський храм. «Сорок шість» — це кількість років (1798–1844), що минули на відновлення духовного храму, який було потоптано язичництвом, а згодом папством.

Два очищення храму містять символіку того, що три дні дорівнюють сорока шести рокам. Вона включає принцип, що буквально відображає духовне. Це було і сповненням, і передбаченням пророцтва. Два очищення виражають істину, яку один клас неправильно розуміє, а іншому класу вона відкривається.

Два очищення окреслюють період часу, коли Божа церква була зіпсута до тієї міри, що стала «перелюбним породженням гадючим», яке шукає знамення, тоді як знамення їм прямо пояснюється, бо єдине знамення, яке має бути дане, — це знамення зруйнування храму, який буде поставлений за три дні.

Поріддя гадюче, як можете ви, будши злі, говорити добре? Бо з надміру серця говорять уста... Тоді деякі з книжників і фарисеїв озвалися, кажучи: Учителю, ми хотіли б побачити від Тебе знамення. А Він у відповідь сказав їм: Рід лукавий і перелюбний шукає знамення; та не дасться йому жодного знамення, окрім знамення пророка Йони. Бо як Йона був три дні й три ночі в череві кита, так і Син Людський буде три дні й три ночі в серці землі. Матвія 12:34, 38–40.

Усі ці пророчі динаміки відображені в усіх трьох сповненнях раптового приходу Посланця Заповіту до Свого храму, як Він зробив у другому розділі Івана.

А юдейська Пасха була близько, і Ісус пішов до Єрусалима, і знайшов у храмі тих, що продавали волів і овець та голубів, і міняйл, що сиділи; і, зробивши бич із мотузочків, вигнав із храму всіх — і овець, і волів; і висипав гроші міняйл і поперекидав столи; і сказав тим, що продавали голубів: Заберіть це звідси; не робіть дому мого Отця домом торгівлі. І згадали його учні, що написано: Ревність до дому твого пожерла мене. Тоді юдеї у відповідь сказали йому: Яке знамення покажеш нам, що робиш це? Ісус відповів і сказав їм: Зруйнують цей храм, і за три дні я поставлю його. Тоді юдеї сказали: Сорок і шість років будувався цей храм, а ти за три дні поставиш його? Але він говорив про храм свого тіла. Коли ж він воскрес із мертвих, його учні згадали, що він казав це їм; і повірили Писанню та слову, яке сказав Ісус. Івана 2:13-22.

Посланець Завіту мав очистити, а також переплавити синів Левія, як «срібло», що символізує Боже Слово, і «золото», що символізує віру. Посланець Завіту очищував би Своїх учнів, зміцнюючи їхню «віру» в Його пророче «слово». Те пророче слово було призначене для очищення, але також для переплавлення. Його Пророче Слово завжди є випробуванням, і саме через Його Пророче Слово сини Левія переплавляються у період, коли Він раптово приходить до Свого храму.

"Віяло Його в руці Його, і Він дочиста очистить тік Свій, і збере пшеницю Свою до житниці." Матвія 3:12. Це був один із періодів очищення. Словами істини полова відділялася від пшениці. Бо вони були надто марнославні й самоправедні, щоб прийняти докір, занадто прив'язані до світу, щоб прийняти життя смирення, багато хто відвернувся від Ісуса. Багато хто й досі чинить так само. І сьогодні душі випробовуються так само, як і ті учні в синагозі в Капернаумі. Коли істина доходить до серця, вони бачать, що їхнє життя не відповідає волі Божій. Вони бачать потребу в цілковитій зміні самих себе; але не бажають узятися за справу самозречення. Тому вони

гніваються, коли їхні гріхи викриваються. Вони відходять, ображені, так само, як учні залишили Ісуса, нарікаючи: "Жорстке це слово; хто може його слухати?" Бажання віків, 392.

Ті "душі, що були випробувані" в "синагозі в Капернаумі" відмовилися зрозуміти, що, коли Христос сказав їм, що вони мають їсти Його плоть і пити Його кров, Він використовував Своє буквальне тіло, щоб передати духовну істину. Це був той самий пророчий образ, який Він дав щодо храму в другому розділі Євангелія від Івана. Коли принцип, що буквальне передусь духовному й представляє його, був визнаний "тяжким словом", яке вони не бажали "слухати", вони відвернулися й більше ніколи не ходили з Ним. Це сталося в шостому розділі Євангелія від Івана, у шістдесят шостому вірші (666), який символізує незабаром прийдешній недільний закон, який був типологічно представлений 22 жовтня 1844 року, що, своєю чергою, було прообразлене хрестом Голгофи.

Від того часу багато його учнів відступили і більше не ходили з ним. Івана 6:66.

У другому розділі Євангелія від Івана Святий Дух навів думки учнів на те, щоб «згадати» пророцтво, яке описує Божу ревність, а слово «ревний» є тим самим словом, що й «ревнивий», в обох мовах — єврейській та грецькій.

Бо ревність за дім Твій поглинула мене; і зневаги тих, що зневажають Тебе, упали на мене. Псалми 69:9.

Божа ревність, тобто Його ревності, відображає рису Божого характеру як Бога ревнивого, ревність Якого виявляється в третьому й четвертому поколінні на тих, хто Його ненавидить. У другому розділі Євангелія від Івана Святий Дух утверджував, що очищення, звершене Посланцем Заповіту, відбувається в четвертому й останньому поколінні, хоча завжди ще залишається дехто з третього покоління, коли чаша останнього покоління наповниться. Те покоління — перелюбне, поріддя гадюче.

Мойсей представляв четверте покоління, і саме тоді Мойсей протягом сорока шести днів отримав настанови щодо спорудження храму. Тими днями він отримав закон, який у другій заповіді вказує, що Божа ревність виявляється у третьому і четвертому поколіннях.

І сказав Аврамові: Знай достеменно, що твоє потомство буде прибульцем у землі, що не їхня, і служитимуть їм; і вони гнобитимуть їх чотириста років; а також той народ, якому вони служитимуть, Я судитиму; а потім вони вийдуть із великим багатством. А ти відійдеш до батьків своїх у мирі; будеш похований у добрій старості. Але в четвертому поколінні вони знову прийдуть сюди, бо беззаконня амореїв ще не сповнилося. Буття 15:13-16.

В останньому поколінні стародавнього Ізраїлю було зведено храм християнської церкви, який Петро назвав «духовним домом». Протягом тієї історії Бог двічі виявив Свою ревність, коли у Своїй горливості очищав храм. У 1844 році Бог звів духовний храм міллеритів, і знову Він проминув колишній вибраний народ. У тій історії Посланець Заповіту несподівано прийшов 22 жовтня 1844 року.

Його поява була підготовлена через служіння Вільяма Міллера. Коли протестанти та міллеріти наближалися до 22 жовтня 1844 року, було випробувано дві групи. Протестантське випробування настало в час кінця з приходом першого ангела у 1798 році. Після того як у 1831 році було формалізовано послання, покликане «очистити й переплавити» синів Левія, випробування протестантів розпочалося тоді, коли 11 серпня 1840 року послання першого ангела було підсилене. 19 квітня 1844 року протестанти не витримали випробування і стали дочками Вавилону.

Тоді з'явився другий ангел, і віра міллеритів була випробувана, і було звершено очищення та переплавлення. Коли вістка другого ангела набула сили на табірному зібранні в Ексетері з дванадцятого по сімнадцяте серпня, було здійснено випробування міллеритів — відокремлення мудрих і нерозумних міллеритів.

Відмінність між мудрими та нерозумними полягала в олії, яка була пророчим посланням Опівнічного Крику. Коли третій ангел прибув 22 жовтня 1844 року, храм було зведено (за сорок шість років). Тоді Посланець Завіту несподівано прийшов до Свого храму.

«Прихід Христа як нашого первосвященика до Святого Святих для очищення святилища, показаний у Даниїла 8:14; прихід Сина Людського до Давнього днями, як подано в Даниїла 7:13; і прихід Господа до Свого храму, передвіщений Малахією, є описами однієї й тієї самої події; і це також представлено приходом Нареченого на весілля, описаним Христом у притчі про десять дів, у Матвія 25». Велика боротьба, 426.

Саме тоді Посланець Заповіту розпочав свою працю очищення та переплавлення послідовників-міллеритів, названих у третьому розділі Малахії синами Левія.

Багато тих, хто вийшов назустріч Женихові під впливом вісток першого й другого ангелів, відкинули третю — останню випробувальну вістку, призначену для світу, і подібну позицію займуть, коли пролунає останній заклик.

"Кожну деталь цієї притчі слід ретельно вивчити. Ми представлені або мудрими, або нерозумними дівами." Review and Herald, 31 жовтня 1899 року.

Коли 11 серпня 1840 року послання першого ангела було посилене, безліч людей приєдналися до руху міллеритів. Потім 19 квітня 1844 року велика група залишила рух. А 22 жовтня 1844 року, згідно з традиційним поглядом, близько п'ятдесяти душ вірою увійшли у Святе Святих. Припускаючи, що їх було приблизно п'ятдесят душ, які спочатку пішли за світлом третього ангела, то що це означає, коли нам повідомляють, що «багато» з тих, хто прийняв послання першого й другого ангела, «відкинули третє, останнє випробувальне послання»?

Посланець Завіту раптом прийшов до Свого храму і відкрив світло щодо небесного святилища та вістки третього ангела для тих п'ятдесяти, які увійшли в досвід вістки третього ангела, але спочатку вони були розпорошені. Тоді їхнє розчарування було більшим, ніж перше розчарування, хоча, як повідомляє сестра Вайт, воно не було таким великим, як у учнів після розп'яття.

В обох паралельних історіях Христос відкрив Своє пророче Слово розчарованим, і до 1850 року, як стверджує сестра Вайт, їй було показано, що Господь тоді знову простягав Свою руку, щоб зібрати Свій народ.

«23 вересня [1850 року] Господь показав мені, що Він вдруге простяг Свою руку, щоб вернути останок Свого народу, і що зусилля слід подвоїти в цей час збирання. У час розсіяння Ізраїль був уражений і роздертий; але тепер, у час збирання, Бог зцілить і перев'яже Свій народ. Під час розсіяння зусилля, спрямовані на поширення істини, мали лише незначний вплив, досягали мало або й нічого; але під час збирання, коли Бог простяг Свою руку, щоб зібрати Свій народ, зусилля з поширення істини матимуть задуманий ефект. Усі мають бути єдині та ревні в цій праці. Я побачила, що соромно комусь звертатися до часу розсіяння за прикладами, щоб керувати нами тепер, у час збирання; бо якби Бог тепер зробив для нас не більше, ніж тоді, Ізраїль ніколи б не був зібраний. Так само необхідно, щоб істина була надрукована в часописі, як і проповідувалася.» *Review and Herald*, 1 листопада 1850 р.

Під час розп'яття учні були розпорошені, і в тій історії через три дні Він почав збирати Своїх розпорошених учнів. Приблизно через три роки після закінчення 1844 року Христос почав збирати Свою розпорошену отару. У тій історії Він спонукав Свій народ розпочати видавничу діяльність і опублікувати другу з двох таблиць Авакума, яку виготовили наприкінці 1850 року, а потім у січні 1851 року її почали пропонувати до продажу в *Review and Herald*.

Таблиця 1843 року була матеріальним відображенням вістки, яка очистила святиню, зведену в історії першої та другої ангельської вістки. З приходом третього ангела Бог задумав завершити Свою справу й забрати Свій народ додому, але вони повстали, як і стародавній Ізраїль; тож і стародавній, і сучасний Ізраїль були тоді приречені блукати пустелею. Якби ті адвентисти, які спочатку прийняли світло третього ангела, пішли далі у вірі, несучи матеріальне вираження своєї вістки, яким була таблиця 1850 року, вони могли б наблизити другий прихід Ісуса і повернутися додому. Але їм судилося повторити історію Ісуса Навина й Халева та десяткох невірних розвідників.

"Якби адвентисти після великого розчарування 1844 року твердо трималися своєї віри й одностайно слідували у відкриваному Божому провидінні, прийнявши вістку третього ангела й у силі Святого Духа звіщаючи її світові, вони побачили б Боже спасіння; Господь потужно діяв би через їхні зусилля, справа була б завершена, і Христос уже прийшов би, щоб прийняти Свій народ до їхньої нагороди. Але в період сумнівів і невизначеності, що настав після розчарування, багато адвентних віруючих відпали від віри. . . . Так справа була загальмована, і світ залишився в темряві. Якби вся адвентистська спільнота об'єдналася навколо заповідей Божих і віри Ісуса, наскільки інакшою була б наша історія!" *Євангелізм*, 695.

Іван Хреститель і Вільям Міллер приготували шлях для того, щоб Христос раптово прийшов і очистив народ, який під дією Святого Духа понесе вістку спасіння по всьому світу. Учні Христа виконали своє завдання, але початок адвентизму — ні. До 1856 року

вони впали в лаодикійський стан, відкинули передове світло про «сім часів», а в 1863 році розпочали процес наростаючого відступу аж до скорого недільного закону. Відступ 1863 року був прообразно представлений бунтом десяти розвідників. Наприкінці сорока років мандрів пустелею стародавній Ізраїль був знову поставлений перед тим самим випробуванням, що стало прикладом повернення сучасного Ізраїлю до початкового випробування.

Бунт десяти розвідників у Кадеші повторився в Кадеші через сорок років. Бунт десяти розвідників, що спричинив сорок років мандрів пустелею, відображає бунт 1863 року, коли сучасний Ізраїль накликав на себе власне блукання пустелею Лаодикії. Наприкінці сорока років давній Ізраїль знову був приведений до Кадешу, що вказує на те, що випробування, яке очистило мілеритський адвентизм під час бунту 1863 року, має повторитися, коли Посланець Заповіту знову раптово прийде до Свого храму.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Під час завоювання Гілеаду й Башану багато хто пригадував події, що майже сорок років тому, в Кадеші, прирекли Ізраїль на довге блукання пустелею. Вони бачили, що звіт розвідників про Обітовану землю був у багатьох відношеннях правдивий. Міста були обнесені мурами й дуже великі, і в них жили велетні, порівняно з якими євреї були лише пігмеями. Але тепер вони могли бачити, що фатальною помилкою їхніх батьків була недовіра до Божої сили. Саме це й завадило їм відразу увійти до доброї землі.

Коли вони вперше готувалися увійти до Ханаану, це підприємство супроводжувалося значно меншими труднощами, ніж тепер. Бог обіцяв Своему народові, що якщо вони слухатимуться Його голосу, Він піде поперед них і воюватиме за них; а також пошле шершнів, щоб вигнати мешканців краю. Страх серед народів ще не був загалом збуджений, і було зроблено мало приготувань, щоб перешкодити їхньому просуванню. Але коли Господь тепер звелів Ізраїлю рушати вперед, вони мусили виступити проти пильних і могутніх ворогів і боротися з великими та добре вишколеними військами, які готувалися відбити їхній наступ.

"У їхньому змаганні з Огом і Сіхоном народ був поставлений перед тим самим випробуванням, у якому їхні батьки так виразно зазнали поразки. Але тепер випробування було набагато суворішим, ніж тоді, коли Бог наказав Ізраїлеві йти вперед. Перешкоди на їхньому шляху значно зросли відтоді, як вони відмовилися рушити вперед, коли їм було наказано зробити це в ім'я Господа. Саме так Бог і нині випробує Свій народ. І якщо вони не витримують випробування, Він знову приводить їх до тієї самої точки, і вдруге випробування наблизиться й буде суворішим, ніж попереднє. Так триває доти, доки вони не витримають випробування; або, якщо вони й далі бунтують, Бог віднімає від них Своє світло і залишає їх у темряві." Патріархи і пророки, 436, 437.